

Novinová zásilka - povolila Česká pošta, s. p., Odštěpný závod Praha č.j. Nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995
Placeno převodem
Novinová zásilka
Adresa adresáta:

ZPRÁVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/99
ročník 9

Historické připomenutí k 52. výročí reemigrace volyňských evangeliků

V letech 1742-1755 odešlo z Čech a Moravy kolem deseti tisíc exulantů. Prvním útočištěm se jim stal Munsterberg v pruském Slezsku.

Z dobových pramenů se dozvídáme: Roku 1752 v měsíci září stoupli se na panství Opocenské poddání, tajně evangeličtí a hromadně šli na vrchnostenskou kancelář a žádali mluvivou vrchnost o svobodné vyznávání evangelického náboženství. V odpověď na to pozváně na ne vojsko a přes sto osob zatečeno a uvězněno.

O deset let později, když severovýchodní Čechy byly obsazeny pruským vojskem, naskytla se možnost zbavit se duchovní poroby. Stovky rodin, tajných evangeliků, příležitost využila a z rodné země odešly v naději, že Víra v Boha a jeho syna Ježíše Krista, zabená Katolického obhajobu, ale opeřena jen o bibli, jim umožní nejen život pozemský, ale především posmrtný a věčný, tak jak hlásal M. J. Hus.

Abychom dobře pochopili z čeho pramenila síla jejich přesvědčení, proč podstupovali tolik utrpení a bídy, z čeho pramenila vůle i schopnost snášet nezměrná protivitství, proč ještě po dvou stech letech náši rodiče mohli předávat tuto víru nám, sedmému pokolení, je třeba znát a přimnout za vlastní "Zásady a směrnice života", kterými se po celou dobu fidili a jeji vyznávali. Souhrnně je publikoval farář F. J. Mičan ve své knize "Za září kalicha v cizině".

Uvedené pravidla - zásady a směrnice - ustanovené v 2. verši bible pro naše předky exulanti, byla penou proklamaci, oni podle nich skutečně žili.

Ráno, když vstali, pomodlili se, přečkali nebo přečetli si společně několik veršů z bible a zazpívali nábožné písně. Před každým jídlem se vždy modlili. Večer po celodenní práci Bohu děkují za dary dne. V neděli všichni jdou do kostela, v ruce bibli a kancionál. Ve svých obcích nestaví hospody, neholdují zabívačkám. Písně náboženský život z nich po celá dvě staletí, z pohledu okolí, tvořil zvláštní lid.

Putování exulantů za obživou a uhlídáním vlastní existence v cizině, příchozí exulanti, rozrůstající se rodiny jejich dětí, vnučat a dalších potomků z Munsterberka vedlo přes bohatý hrozný Čechy založených osad ve Slezsku do Zelova a na Michalovky. I my, michalovští obyvatelé, jsme patřili k onomu zvláštnímu lidu.

Uplýnulo půl století od našeho návratu z exilu do země svých předků, padesát let od zániku

exulantské Michalovky, ale i padesát let naší vlastní proměny. Mnozí charakteristiku zvláštního lidu si s sebou odnesli do hrobu, mnozí ve zkoušce času obstáli, jiní novým poměrům podlehli. Není zde místo pro vyznění soudu co je a co není správné. Nezvratným faktem zůstává skutečnost, že na naši Michalovku všichni tam narození rádi vzpomínáme, těšíme se na vzájemná setkání a na společné návštěvy rodné obce.

Oldřich Rejchrt
Oldřich Rejchrt, autor asi čtyřiceti stránkového spisu Michalovská setkání a poprosili ho, aby v něm uvedl hlavní myšlenky z jeho předmluvy "Historické připomenutí". Považujeme za vhodné celý tento spis vydat jako samostatnou publikaci. Jde o velmi zdařilé dílo, aktuální zejména v období 52. výročí reemigrace volyňských evangeliků do vlasti a vhodně doplňující naše dějiny. Vzhledem k vzniklé situaci se ho autor rozhodl vydat na vlastní náklady, které činí kolem 9.000 Kč.

Předsednictvo považuje takový čin sice za velkorysý, avšak finančně pro jedince přece jen náročný. Z těchto důvodů se rozhodlo přispět autorovi částkou 3.000 Kč k jeho částečné úhradě. Můžeme si všichni uvědomit, že O. Rejchrt věnoval SČVP podstatně větší dar - vypracoval projekt na Malinský pomník a zajišťil místní dozor nad jeho výstavbou a to vše bez nároku na odměnu!

V. Dufek

OZNÁMENÍ II

Program celorepublikového setkání krajanů v Šumperku dne 24. 4.

10.00 hod. Zahájení a uvítání hostů

- paní Bílková

Státní hymna

Sznámení s programem

a řízení schůze - P. Sodomek

Projev prof. V. Dufka

a přihlášených hostů

12.00 hod. Oběd

13.00-15.00 Kulturní program

15.00 hod. Návštěva památníku

v Novém Malíně a chrámu

Svatého Ducha v Šumperku

- pro zájemce

15.00-20.00 Volná zábava

- hraje dechová hudba Libinka

Setkání se koná v jídelně PARS,

Zerotínova ul. č. 56

Pro zájemce o ubytování je možno zajistit nocolety z pátku na sobotu příp. i ze soboty na neděli v hotelu MORAVAN v Šumperku na ulici Americké (asi 400 m od nádraží ČD). Cena za 1 lůžko a noc v jednolůžkovém pokoji je 250 Kč, ve dvoulůžkovém pokoji 200 Kč.

Pokud máte zájem o zajištění ubytování, je nutno na zadní stranu poštovní poukázky při placení vloženého napsat datum a počet lůžek (případně upřesnit, zda si přejete jednolůžkový pokoj!). Ubytování budete platit přímo v hotelu.

Za Šumperský region

Alena Kubelová a Alice Bílková

Vzpomínky na Volyň

U nás na Volyni nebyly na poli kameny, takže kdýž se oralo, bylo z brázdí radost pohlédět. Pěkně zorané pole bylo vizitkou dobrého hospodáře. Chomouty pro koně se špičkou byly hezky ozdobené. Pěkně koně a hezké kširy - to také bylo znamením pro hospodáře.

Ve městě Lucku byl každý den jarmark, ale ve čtvrtek byl velký jarmark. Na něm se sjízděly stovky povozů, obtěžkaných obilím, ovocem, zeleninou, i veprovými a hovězími přebýtky. Na jarmarku se dalo koupit všechno možné. Stánky měli polští, čeští i ukrajínští vesničani. Z českých stánků zmizelo zboží hned zrůna.

Náš dům byl postaven v r. 1905 a měl slámněnou střechu. Měli jsme tři pokoje, které měly na podlaže parkety z dubu, a velkou kuchyň. Z chodby vedla do jedné místnosti pec, v níž maminka pekla například 5-7 bochníků chleba. Při pečení to byla nádherná vůně! Upečený chléb vydřel jak čerstvý 7-10 dní!

Tatínek udeřal na zahrádě kežleňk a lavice se stolem. V létě, kdýž bylo pěkně, k nám v neděli chodili sousedé a známí hrát kežleky. My kluci jsme kouleli kežleky zpet a za to jsme dostávali drobné, za které jsme si většinou kupovali bombóny. Na Volyni se v neděli nepracovalo, byl to den odpočinkový - den sváteční. Přesto byla úroda vždy sklizena včas. Na neděli byly vždy napečený buchty a různé pečivo. Naše maminka, kdýž pekla na svátky, zadělávala už ve 2-3 hodiny ráno.

Jednou se stala tato příhoda. Bylo to v zimě, napadlo hodné sněhu a maminka zatopila v ruce tak moc, až chytly v komině saze. Hrozně to hučelo a maminka křičela: "Rychle vstávejte! Uhasťte to, než nám shoří barák!" Štěstí bylo, že na střechě bylo hodné sněhu. Vysoký jsem jako pytel, popadl jen tak ve spodkách vědro s vodou a pytel a no zběřku jsem vylezl na střechu ke kominu. Tam jsem namočený pytel vhodil a ještě zalil vodou, čímž se plamen uhasil než přišel na pomoc tatínek a starší bratr. Na chodbě bylo plno kouře a saze udeřaly své, ale hlavně že nám nehořel barák. Maminka mi pak dala do vědra teplou vodu, umyl jsem si promrzlé nohy a pak mi udělala horký čaj a zabalila mě do deky.

